

A la Núria

De part de l'Eudald, dels seus fills, i de la seva família

Ens has deixat de cop, sense avís. T'han segrestat mitja vida. Mitja vida que volíem compartir amb tu. I això ens produeix un dolor que no hauríem imaginat mai. Perquè mai ens havíem imaginat que això pogués arribar a passar. I que el dolor seria immens, indescriptiblement immens...

Però és just en aquest mateix instant, quan el buit es fa més ample i més profund, que ens ve a la ment el llarguíssim reguitzell de bons moments que hem passat amb tu. Perquè al teu costat hem estat feliços. Sí, FELIÇOS! En majúscula. I és ara, just ara, quan el dolor ens té atenallats, que aquells moments feliços esdevenen *pura felicitat*. Perquè ara sabem, i ho hem parlat entre nosaltres, que no els hem perdut aquells moments, sinó que els hem guanyat. En tenim una certesa absoluta. Formen part de la nostra vida, i són per a nosaltres el tros de felicitat guanyada, que res ni ningú ens podrà treure, i que ara tenim l'obligació de conservar.

Per això, aquesta mitja vida que has viscut, és ja una *vida sencera* per a nosaltres. És *la nostra vida*.

Les últimes vacances que vam passar amb tu són un dels darrers exemples de la felicitat intensa que ens has donat. Les teves ganes de viatjar amb els fills. De fer coses que els fills recordin! Amb nosaltres, tots junts. Viatjar per Occitània. Descobrir noves coses, nous llocs, nous racons inexplorats. Involucrar els fills en les descobertes. Quedar-nos tots junts embadalits contemplant un paisatge. I després, a la platja, pura convivència. Tranquil·litat. Vam jugar, vam gaudir del mar, vam gaudir del paisatge que tant ens agrada de l'Empordà. Vam compartir bons moments amb els amics. I tots nosaltres vam gaudir de les teves rialles, i de les teves carícies. De les teves mirades de complicitat. De les teves abraçades.

Ens hem estimat molt. Ens has estimat molt.

I en aquesta fila de records, esclaten moments de fa anys que ara s'obren davant meu amb una força primigènia. Fa trenta anys érem dos joves que s'acostaven, jugaven i es van enamorar. Un amor que, quan es va encendre, va ser com un foc de grans flames i de brases que duraven i duraven fins a noves flames (unes flames que encara, després de trenta anys, teníem cura d'avivar com un homenatge a la nostra felicitat). Era l'amor d'uns joves que ho tenien tot per fer. I que es van dibuixar un projecte. I que l'han tirat endavant, potser no tot: però saben que el han fet ha valgut la pena. Una parella que ha compartit un projecte de feina, però per sobre de tot un projecte de vida que semblava inestroncable. Que semblava que havia de durar per sempre.

Però en la llista dels bons records sobresurten les teves ganes de tenir fills. La il·lusió per l'Arnau, que vam viure com una explosió de felicitat. La il·lusió per l'Alba, una segona explosió de vitalitat. I aquí hi ha milions de moments que expressen el teu amor inextinguible cap a nosaltres. La teva preocupació pel nostre benestar. Pel futur dels nens. Per la nostra vivència conjunta dia a dia. Per la salut del nostre cos, però també per la salut del nostre ànim, de la nostra ànima. El nostre gran valor era, senzillament, estar junts. Perquè junts érem feliços. Estàvem bé.

No hi ha hagut cap altra mare millor sobre la terra que tu. I si hi és, és perquè s'assembla a tu.

I en l'entorn de la família més àmplia, de la família de pares, germans i altres parents, tu Núria has estat una peça clau, un puntal per a tots. Amb els teus germans, has abocat tota la força de la teva estimació profunda, i també de la teva responsabilitat. Seriosa i amable, responsable i falaguera. Senties un gran amor cap als teus pares, no només respecte, sinó profund afecte. I també vas saber-te guanyar l'amor dels teus sogres. Els apreciaves com si fossin pares teus, potser més i tot. I recordem l'immens afecte cap als nebots, d'una banda i de l'altra, potser un exemple del teu gran amor pels nens. Tots t'aprecien perquè els has donat un immens, generós, afecte. Com a tots, que ara ens sentim deutors de tot el que ens has donat i no sabem si hem sabut correspondre suficientment.

Ens has deixat. Però no te n'has anat. Resta tota la felicitat que ens has donat. I per això et sentim tan a prop com si fossis entre nosaltres. Perquè ens has marcat. Ens has modelat. Ens has fet millors. Més responsables. Més carinyosos. El que tu ets ha impregnat el que hem estat i condiciona el que hem de ser encara. I en aquest nou camí incert que s'obre davant nostre, ens tranquil·litza una mica saber que tu seràs un far que continuarà brillant a l'horitzó. Que ens continuaràs xiuxiuejant a l'orella el que hem de fer, i que ens estimes. I nosaltres et respondrem, ara i sempre, que et continuem estimant, ara més que mai. Ara que no et podem tocar, sabem quant i quant t'estimàvem. I per això aquest buit immens que ara sentim, s'omple amb la gratitud i l'esperança pel que ens has donat, i pel que nosaltres volem continuar-te donant ara.

No et direm adéu. Et diem hola. Espera'ns allà on siguis, perquè ens puguem retrobar en el futur i puguem tornar a anar a una platja tranquil·la, i deixar que l'aigua salabrosa ens llepi els peus mentre el sol ens escalfa la pell i encén la teva mirada i el teu immens... immens... somriure.

Va ser llegit per Josep Pujol, a la cerimònia el dia 9 d'octubre de 2013, a l'església de Crist Rei de Manresa.